

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D.S-M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/16,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] adwokatowi D.K. tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług,
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na tym, że zachodziła nieważność w ramach postępowania międzyinstancyjnego, na występowaniu istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Po pierwsze nie zachodziła nieważność postępowania w toku postępowania międzyinstancyjnego, której skarżący dopatruje się w bezpodstawnym oddaleniu jego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wniosek powoda został oddalony postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Okręgowym w W. z dnia 15 grudnia 2015 r., a następnie oddalono skargę powoda postanowieniem Sądu Okręgowego w W. z 17 grudnia 2017 r. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia wskazano, że powód nie jest osobą nieporadną i prawidłowo formułuje pisma i twierdzenia oraz rozumie kierowane do niego pouczenia. Sprawa zaś nie wykazuje takiego stopnia skomplikowania, że uzasadnia udział pełnomocnika z urzędu. Pogląd ten przekonuje zwłaszcza, jeśli zwróci się uwagę na treść kierowanych przez powoda pism oraz korzystanie przez niego z dostępnych środków zaskarżenia (apelacja, skarga na orzeczenie referendarza sądowego). Udział pełnomocnika w postępowaniu drugoinstancyjnym nie był więc konieczny. Sam zaś fakt pozbawienia wolności powoda nie zmienia tej okoliczności, gdyż w postępowaniu apelacyjnym jego udział osobisty nie jest obowiązkowy, a skarżący nie wykazał, w jaki sposób został pozbawiany możliwości obrony przez to że nie był reprezentowany przez kwalifikowanego pełnomocnika na rozprawie w sądzie drugiej instancji.

Nie można także uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące oceny konstytucyjności regulacji kodeksu postępowania karnego dotyczącej możliwości przedłużania tymczasowego aresztowania po wydaniu w sprawie pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji. Kwestia ta została już przesądzona powołanym przez skarżącego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt SK 3/12 (Dz.U.2012.1327). Czym innym jest zaś, czy w konkretnym przypadku doszło do niezasadnego przedłużenia tego tymczasowego aresztowania. Na tle okoliczności sprawy sądy *meriti* uznały, że stosowanie tymczasowego aresztowania przez Sąd Okręgowy w G. było w pełni zasadne przy przyjęciu ogólnych przesłanek stosowania tego środka zapobiegawczego określonych w art. 258 k.p.k. W ich ocenie uzasadnienie rozstrzygnięć w tym przedmiocie przekonująco wykazało, że wciąż istnieje potrzeba stosowania takiego środka, a więc nie można mówić o bezprawności wskazanych rozstrzygnięć. Skarżący zdaje się tego nie dostrzegać uznając, że bezprawność działania pozwanego wynika z samego faktu pominięcia ustawodawczego i niedookreślenia w art. 263 § 7 k.p.c. przesłanek umożliwiających przedłużenie tymczasowego aresztowania.

Szczegółowa analiza skargi nie prowadzi także do wniosku, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił odstąpić od obciążenia skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714)